

56. Razzia mod Laserdisken

Den 29. november 2005 er Laserdiskens 9/11. Over 2.000 film blev beslaglagt, og mine regnskaber blev kopieret og senere udleveret til FDV. Det var starten på 11 lange år, hvor domstolene reducerede sig selv til monopolernes villige håndlangere. Hverken retsplejeloven, Grundloven eller EF-traktaten fik lov at stå i vejen for FDV's ønsker.

Dorete Bager på spil igen

“Alle bedes øjeblikkeligt forlade computerne,” lød en bastant kvindestemme. Det var omkring middagstid, og jeg sad på mit kontor i Laserdisken med ryggen til butiksklokalet. De to lokaler tilhører hver sin ejendom, men jeg har fået tilladelse til at lave en murgennembrydning, så det er let for mig at komme ind (eller ned) i butikken, der ligger på et lavere niveau på den skrånende Prinsensgade. Jeg skal blot vende mig om og træde et trin ned, og så står jeg i butikken.

På det tidspunkt var jeg koncentreret om at udvikle flere servicefunktioner til Laserdiskens hjemmeside. Vi havde udviklet en fantastisk hjemmeside, men der var stadig noget, der kunne forbedres, så jeg havde overtalt min IT-medarbejder, Morten Dam Madsen, til at blive et år mere, hvorefter han ville til København og læse videre. Det gjaldt om at nå så meget som muligt, mens vi havde ham. Jeg var i gang med at designe en e-mail, der automatisk skulle give kunder med varer i bestilling en statusoversigt, så de kunne se, at vi stadig ledte efter film, der endnu ikke var leveret. Systemet skulle også give besked til kunderne, hvis en film viste sig at være udgået, og det sad jeg og arbejdede med, da jeg hørte stemmen.

Jeg nåede kun at undre mig i nogle få sekunder, før min medarbejder, Mogens Vestergaard, trådte ind (eller op) i kontoret og med et stort smil informerede: “Du har fået besøg af nogle venner, som er kommet for at lave sjov med dig.”

Da jeg trådte ned i butikken, genkendte jeg Dorete Bager fra Retten i Aalborg (side 745) og advokat Lars Segato fra FDV's forsøg på at få Laserdisken erklæret konkurs nogle år tidligere (side 586). De var næppe kommet for at lave sjov med mig. Der var endnu en person til stede, og ham havde jeg ikke set før. Det viste sig at være byrettens tilkaldte IT-medarbejder, Thomas Førby.

- Hvad drejer det sig om? spurgte jeg henvendt til Dorete Bager.
- Sælger du parallelimporterede film? spurgte hun.
- Ja, men ikke nogen, de danske selskaber har forbudt, svarede jeg.
- Så er betingelserne opfyldt, sagde Dorete Bager henvendt til Lars Segato.

Jeg forstod endnu ikke, hvad opbuddet af mennesker fra FDV og byretten skulle til for, men det var dog klart, at det handlede om min parallelimport, og jeg var allerede en smule irriteret over deres måde at komme anstigende på.

- Hvis der er nogen, der vil forbyde parallelimport, hvorfor svarer de så ikke bare på mit brev? spurgte jeg henvendt til Lars Segato.

Lars Segato afviste over for Dorete Bager, at hans klienter havde pligt til at svare på mine breve. Hun vidste ikke, hvad vi talte om, så jeg forklarede hende, at jeg efter ophavsretslovens ændring havde skrevet til FDV og dens medlemmerne, at jeg ikke ville slås med dem, selvom jeg ikke anerkendte indførelsen af regional konsumtion. Jeg havde lovet FDV at respektere medlemmernes forbud, også et generelt forbud. Hvis et medlem ville forbyde parallelimport, ville jeg respektere det for hele medlemmets rettighedsbibliotek. De skulle bare sige til. Jeg og mine medarbejdere sørgede endda selv for at registrere FDV's udgivelser.

Dorete Bager var ikke interesseret i min forklaring om dette. Hun gav mig en kuvert med forbuds- og bevissikringsrekvisitionen og nogle bilag. Jeg bladrede det hurtigt igennem og kunne se, at det drejede sig om to DVD-plader, jeg havde importeret fra USA og solgt til en kunde, der viste sig at være FDV's kontrollant. Blandt bilagene var et screenshot af en film på hjemmesiden, en ordrebekræftelse og en faktura på to film. Ingen af de to film vedrørte SF Film eller Scanbox.

Jeg lagde kuverten til side på mit skrivebord, idet jeg var opsat på at gøre det klart for Dorete Bager, at der ikke var nogen grund til at blande fagedretten ind i dette - hvad "dette" end var. Mit arkiv er velorganiseret, og jeg fandt hurtigt mit brev til FDV's medlemmer. Jeg tog en kopi til Dorete Bager og tog også en kopi af Østre Landsrets forelæggelseskendelse til EU-Domstolen om gyldigheden af regional konsumtion, idet jeg tænkte, at ingen fagedret ved sine fulde fem ville agere efter en lov, hvis gyldighed ifølge Østre Landsret var tvivlsom.

Hun tog modvilligt mod de to dokumenter, men sagde samtidig: - Det er lige meget, hvad du giver mig, så ændrer jeg ikke min beslutning.

Hun fortalte, at når hun fik en anmodning fra så velrenommerede firmaer, var hun nødt til at reagere, og hun havde allerede lovet Lars Segato at gennemføre en bevissikring, hvis det viste sig, at Laserdisken parallelimporterede film.

- Du vil få mulighed for at fremlægge bilag i justificationssagen, lovede hun, og så forklarede hun mig, hvad en bevissikring går ud på, og hun introducerede Thomas Førby. Det var hans opgave at skaffe adgang til mine regnskaber på mit edb-system, men det var jeg ikke spor indstillet på.

Jeg ringede til advokat Anders Hjulmand og fik i første omgang kun fat i hans sekretær. Hun forklarede, at han sad i møde og ikke kunne forstyrres, men da jeg fortalte, at Dorete Bager stod i butikken og var på vej til at gennemføre en bevissikring, kom han alligevel til telefonen. Jeg satte ham kort ind i situationen, og så bad han om at tale med Dorete Bager. Jeg spurgte hende, om jeg måtte lytte med, men det ville hun ikke give lov til. Det syntes jeg var sært, da Anders Hjulmand i den situation repræsenterede mig, og så burde jeg ret beset have lov til at høre, hvad han sagde til hende på mine vegne.

Jeg overlod røret til Dorete Bager og satte mig på min kontorassistents plads. Jeg var utryk ved situationen og ringede til journalist Lars Borberg på Nordjyske Stiftstidende. Jeg ønskede fokus på FDV's adfærd og ville lade omverdenen vide, hvad der foregik. Samtalen med Lars Borberg tog ikke mange sekunder.

- Kan du ikke ringe lidt senere, jeg er lige i gang med noget, indledte han.
- Fogeden og FDV's advokat står i butikken, begyndte jeg og nåede ikke mere, før han forstod situationens alvor.
- Jeg kommer med det samme, sagde han kort og lagde røret på.

Da Dorete Bager var færdig med at tale med Anders Hjulmand, overlod hun røret til Lars Segato, og da han var færdig, talte jeg selv med Anders Hjulmand igen. Han forklarede, at han havde prøvet at overtale Dorete Bager og Lars Segato til at holde et møde på hans kontor, når han var færdig med det bestyrelsesmøde, han var midt i. Han ville gerne lige have en chance for at sætte sig ind i, hvad det her gik ud på, og da hans kontor lå lige over for Retten i Aalborg, var det i hvert fald ikke den store ulempe for Dorete Bager.

Lars Segato afviste. Han var kommet helt fra Århus og ville hjem igen, før det blev for mørkt, så han var ikke indstillet på at udsætte bevissikringen, selvom det blot var en time eller to. Dorete Bager valgte at tage hensyn til Lars Segato.

- Det er lige meget, om Anders Hjulmand er her eller ej, for jeg vil gennemføre bevissikringen under alle omstændigheder, sagde hun til mig på en mærkelig trøstende måde. Mens jeg talte med Dorete Bager, så jeg ud af øjenkrogen, at Lars Borberg trådte ind i butikken, og bag ham fulgte fotograf Grete Dahl.

Dorete Bager ville i gang med bevissikringen, og på hendes opfordring ringede jeg til min IT-medarbejder, Morten Dam Madsen. Han havde specifikt bedt om at få fri den dag på grund af studier, så han var ikke glad for at blive forstyrret, men da han hørte, at fogeden stod i butikken og krævede adgang til vores data, lovede han alligevel at komme med det samme. Lars Segato bad om at få udleveret en lagerliste, og den fremstillede jeg til ham.

Først derefter fik jeg mulighed for at tale med Lars Borberg, men jeg kunne hverken finde ham eller Grete Dahl noget sted. Ingen vidste, hvor de var, så jeg ringede til Nordjyskes redaktion for at høre, om de vidste, hvor han var taget hen. Til min overraskelse tog han selv telefonen. Han fortalte, at han ved ankomsten havde henvendt sig til Dorete Bager, og hun havde bedt ham og Grete Dahl om at forlade butikken, mens retten var sat.

Det blev jeg vred over. Lars Segato sagde til mig, at det var for at beskytte mig, hvilket var det mest idiotiske, jeg endnu havde hørt. Jeg havde selv bedt ham om at komme. Hvis jeg trængte til beskyttelse mod nogen, var det ikke Lars Borberg. Jeg tog demonstrativt *Den Europæiske Menneskeretskonvention kommenteret af Peer Lorenzen, Lars Adam Rehof og Tyge Trier* ned fra hylden, idet jeg har et lille juridisk bibliotek på kontoret. Jeg læste op fra artikel 6 og spurgte Dorete Bager, hvordan hun forholdt sig til dens bestemmelser (side 647). Det var min pointe, at en rettergang ifølge konventionen skal være offentlig, men hun misforstod.

- Du fik lov til at ringe til Anders Hjulmand. Det er ikke min skyld, at han ikke har mulighed for at komme, sagde hun afvisende. Det var en god lejlighed til at beskikke mig en advokat, men det fandt hun heller ikke nødvendigt.

Den 29. november var juletravlheden begyndt, og telefonerne ringede hele tiden. Der var næppe gået 30 sekunder fra Dorete Bagers dramatiske kommando, før en kunde var i røret. Instinktivt tog min kontorassistent Anja telefonen og begyndte at slå film op på sin pc. Dorete Bager reagerede ikke, og medarbejderne fortsatte arbejdet bortset fra Mogens, som fulgte efter den utroligt nysgerrige Lars Segato, der snuste rundt i alle butikkens og baglokalernes krinkelkroge. Det var ham, der styrede begivenhedernes gang, og Dorete Bager blev kun involveret, når det var nødvendigt for Lars Segato at tale igennem hende, for jeg var ikke indstillet på at opfylde hans ønsker udover at ophøre med at parallelimportere.

Alligevel forbød Dorete Bager mig formelt at sælge de film, jeg allerede havde importeret fra USA. Det førte til en præciserende diskussion. Var det alle film, for nogle af dem var importeret, før loven var vedtaget? Hvad med de film, jeg havde importeret i god tro, fordi FDV's medlemmer ikke havde forbudt parallelimport? Lars Segato insisterede på, at forbuddet omfattede alle film.

Jeg havde bemærket, at Paramount stod på listen over de "velrenommerede firmaer", som Dorete Bager havde henvist til. Det undrede mig. Mig bekendt var Paramount ikke medlem af FDV. CIC Video, der i 1992 repræsenterede Universal og Paramount, meldte sig netop ikke ind i FDV, idet de ikke var enige med Johan Schlüter i den hårde kurs mod parallelimportører. Samarbejdet mellem Universal og Paramount ophørte ganske vist senere, men så vidt jeg vidste, var Paramount ikke medlem. Det var årsagen til, at Laserdisken havde bevaret samhandelen med Paramount, hvorimod jeg købte FDV's udgivelser af ProShop (side 595).

Jeg havde også skrevet til Paramounts direktør - eller Country Manager, som de kaldte ham - og via repræsentanten, som jævnligt besøgte Laserdisken, havde vi fået den besked, at Paramount ikke ville forbyde parallelimport. For dem betød det ikke noget, så længe vi ikke stødte de andre forhandlere. Hvis der udkom store titler i USA før Danmark, var det fint, hvis vi ventede på den danske udgivelse, og ingen havde beklaget sig. Hvorfor havde Paramount anlagt sag mod os?

Lars Segato oplyste, at Paramount nu var medlem af FDV, og han insisterede på, at forbuddet gjaldt alle film fra alle medlemmer, og den besked gav Dorete Bager videre til mig. Jeg sukkede over udsigten til den forestående opgave:

- Så er jeg altså nødt til at returnere alle film til leverandørerne, sagde jeg træt. Det hørte Lars Segato, og det protesterede han imod. Det ville han ikke tillade. Det førte til en ny, ophedet diskussion. Jeg kunne ikke se, at det vedrørte ham, og det var ikke spor logisk. Hvis jeg returnerede filmene til USA, var det den bedste måde at undgå, at filmene blev spredt i Danmark, ikke sandt?

Vi appellerede begge til Dorete Bager, som var nødt til at træffe afgørelsen. Jeg forklarede, at der ikke var tale om piratkopier. Det var lovlige film, som under alle omstændigheder kunne sælges i USA. Et forbud ville være formålsløst og give unødvendige tab. Hvis filmene hverken blev solgt eller returneret, kunne de ikke undgå at miste værdi.

- Den risiko påtager vi os naturligvis, sagde Lars Segato uden tøven.

Midt i det hele ringede Kenn Andersen, min butiksassistent i Laserdiskens butik i Skt. Peders Stræde i København. Det viste sig, at der var tale om en koordineret aktion mod begge butikker. Københavns fogedret var repræsenteret ved dommerfuldmægtig Elmir Tartic, som ligeledes uden forudgående underretning var mødt op i butikken den dag, hvor Kenn var alene på arbejde. Han lukkede butikken, og så ventede de på, hvad der blev besluttet under fogedforretningen i Aalborg.

I Aalborg ankom Morten Dam Madsen for at bistå Thomas Førby. Hver gang Lars Segato ville have noget nyt, protesterede jeg, og så slog han op i en bog, som han viste til Dorete Bager, hvorefter hun påbød mig at opfylde hans krav.

Han ville også have navnene på mine leverandører, og det bekymrede mig. Jeg havde engang været nødt til at finde en ny leverandør, fordi FDV havde lagt pres på den tidligere leverandør og fået ham til at nægte at levere til Laserdisken. Poul Thyregod fra ProShop havde også fortalt, at FDV havde bedt ham om at undlade at levere til Laserdisken, men det havde han valgt at ignorere.

Jeg spekulerede på, hvad dette cirkus skulle til for. Jeg var sikker på, at det ikke kun handlede om at undgå parallelimport, for så havde de bare svaret på mit brev. Johan Schlüter har sikkert aldrig ment, hvad han skrev til Kulturudvalget i 2002 (side 557) og sagde på ekspertmødet (side 572). Formålet med Peter Schønnings bemærkninger via kulturministeren (også side 557) var vel også udelukkende at få Folketinget til at stemme for lovforslaget. Så kunne de altid etablere den hårde fortolkning bagefter.

Lad os et øjeblik antage, at Niels Bo Jørgensen og Torben Steffensen havde sagt til hinanden: "Det rabler vist for ham i Laserdisken med den fortolkning, han giver udtryk for i sine breve." Der skulle alligevel ikke mere end et brev til for at undgå parallelimport. Torben Steffensen kunne for den sags skyld have svaret én enkelt gang på vegne af samtlige medlemmer. Mere skulle der ikke til, hvis det gjaldt om at undgå parallelimport.

Der måtte ligge noget andet bag, og da spørgsmålet om leverandører kom op, tænkte jeg, at det kunne være det reelle formål med aktionen. De ville stække mig via mine leverandører. Hvis jeg ikke længere kunne få leveret film, ville det ikke alene ramme parallelimporten fra USA, men også de konkurrerende filmtitler, jeg tilbød via Laserdisken. De ville af med Laserdisken én gang for alle. Jeg fortalte Dorete Bager om risikoen for leveringsnægtelser, men det afviste hun.

- Det tror jeg ikke, de vil gøre, sagde hun bare. Jeg prøvede at forklare hende, at leverandørerne under ingen omstændigheder havde gjort noget forkert. Det var lovligt at sælge film til Danmark uanset lovens gyldighed eller fortolkning. Det var højst et videresalg, der kunne være problematisk. Hvorfor var det nødvendigt at afsløre leverandørerne? Jeg kunne ikke se andet formål, end at FDV kollegialt ville lade dem forstå, at Laserdisken var involveret i en retssag om krænkelse af immaterielle rettigheder og betænksomt foreslå dem at beskytte sig selv og kappe forbindelsen til mig. Jeg var så bekymret, at jeg ringede til Anders Hjulmand igen, selvom han sad i møde, men det var forgæves. Dorete Bager lod sig ikke bevæge.

Lars Segato var klar over, at det kunne have betydning, at Østre Landsret havde forelagt spørgsmålet om gyldigheden af regional konsumtion for EU-Domstolen. Han drøftede med Dorete Bager, hvordan de skulle håndtere det, og jeg forstod på dem, at FDV skulle anlægge en normal justifikationssag, og derefter ville de bede byretten om at udsætte justifikationssagen på EU-Domstolens afgørelse.

Dorete Bager prøvede at overtale mig til at acceptere fogedforretningen, men det var jeg betænkelig ved. Det var kommet helt bag på mig, at noget så drastisk overhovedet kunne ske, og jeg kunne ikke overskue, hvad konsekvenserne kunne blive, hvis jeg frivilligt accepterede bevissikringen.

Mens Lars Segato og IT-folkene var beskæftiget med at kopiere mine data, sad Dorete Bager og jeg i kontoret og ventede. Jeg havde protesteret mod alle FDV's krav, men efter Dorete Bagers afgørelse havde jeg hver gang hjulpet beredvilligt. Jeg ville ikke risikere, at det blev udlagt som accept, så jeg understregede igen og igen, at det ikke måtte fremgå, at jeg var gået med til noget frivilligt. Dorete Bager endte med irriteret at udbryde: - Jeg tror nok, jeg har forstået det synspunkt!

Da de var færdige med at kopiere edb-filer, troede jeg, at det omsider var ovre, men Lars Segato ville også have mine film beslaglagt. Diskussionen gentog sig. Jeg forklarede én gang til, at det var lovlige film, og jeg forsøgte igen at få Dorete Bager til at forstå, at der er forskel på piratkopierede film og parallelimporterede film. Lars Segato holdt fast, og som altid gav Dorete Bager ham medhold.

Vi gik alle tre ned i butikken og kiggede på filmene, og så opstod problemet. Hvordan ville de finde ud af, hvilke film der skulle beslaglægges? Det var ikke klart for mig, hvad formålet med beslaglæggelsen egentlig var, men jeg forstod, at det drejede sig om de af mine film, der var importeret fra et land uden for EU. Lars Segato hævdede, at han havde ret til at disponere over mine film, så snart de krydsede grænsen til Danmark, og det var Dorete Bager med på.

Mit varelager bestod af ca. 25.000 DVD'er fra hele verden. Kunne Lars Segato og Dorete Bager skelne en britisk DVD fra en amerikansk eller sydkoreansk? Og hvis en udgivelse kunne identificeres som amerikansk, hvordan kunne de så vide, om et selskab i FDV havde erhvervet en licens til netop den titel?

Det var selvfølgelig en umulig opgave. For os i Laserdisken var det ikke noget problem i kraft af vores registreringer og Mortens forbudt-program. Dorete Bager foreslog, at vi løste problemet ved at overlade beslaglæggelsen til mig. Jeg kunne selv fjerne de DVD'er, FDV's medlemmer havde danske rettigheder til, og dem kunne jeg så opbevare et andet sted end i butikken. Det huede ikke Lars Segato, men han havde ikke selv en bedre løsning. Det lykkedes til sidst for Dorete Bager at overtale ham, idet hun mente, at jeg var til at stole på.

Jeg lærte senere, at en uanmeldt bevissikring kun foretages, når der er risiko for, at den formodede krænker vil destruere varer og regnskaber, hvis han orienteres i forvejen. Dorete Bager havde i den konkrete situation så meget tillid til mig, at hun ville betro mig at beslaglægge mine egne film! Lars Segato bøjede sig til sidst, da jeg lovede ikke at disponere over filmene uden rettens tilladelse.

Så var fogedforretningen endelig slut, og jeg ringede til Lars Borberg og fortalte om dagens hændelser. Da jeg i fortællingen nåede til den pinlige situation, de var havnet i, da de ikke kunne gennemføre beslaglæggelsen, var det lige før, at han bebrejdede mig, at jeg havde hjulpet Dorete Bager.

- Jeg ville have ladet hende syde i sit eget fedt, sagde han, men jeg mente ikke, det ville gavne mig at være på tværs. Det skader ikke at være hjælpsom, tænkte jeg, men dér tog jeg grueligt fejl. Det kom til at koste mig omkring 285.000 kr.

Senere på aftenen sendte Lars Borberg sin artikel til gennemsyn, idet han bad mig om at kontrollere, at jeg var citeret korrekt. Han havde skrevet, at jeg var rystet over påstanden om, at jeg driver ulovlig parallelimport. Jeg kendte Johan Schlüter og FDV. Selvom jeg troede, at vores strid var bilagt, skulle der mere til for at ryste mig. Jeg foretrak ordet "overrasket" om deres valg af fremgangsmåde.

- Hvis du vil have mig til at sige "rystet", skal det være over, hvor let det var for dem at få Dorete Bager til at opfylde alle deres ønsker, tilføjede jeg.

Dorete Bager havde jo lovet Lars Segato at gennemføre fogedforretningen, før hun overhovedet havde talt med mig. For hende var det godt nok, at jeg blev hørt i justifikationssagen. Det havde jeg ikke forestillet mig kunne ske i Danmark.

Onsdag 30. november 2005

Aalborg 3

Razzia mod Laserdisken

FOGEDSAG: Videobranchens advokat fik fogedretten til at beslaglægge film og pc-filer i det lille Aalborg-firma

Af Lars Borberg

lars.borberg@nordjyske.dk

AALBORG: Kunder der bare var ude for at købe en film på bånd eller dvd i Laserdisken i Prinsensgade i Aalborg befandt sig pludselig i går eftermiddags midt i en dramatisk razzia, da fogedretten i Aalborg, anført af fogeden, dommer Dorete Bager, gjorde sin entre ledsaget af en advokat fra København, teknikere og andet personale fra både retten og foreningen af Videogramdistributører i Danmark og bad alle ansatte forlade deres computere og skrivetorde øjeblikkeligt.

Dommeren satte fogedretten på stedet.

Forretningens indehaver, Hans Kristian Pedersen, fortæller at videobranchens advokat har begæret beslaglæggelse af en del af hans varelager samt af hele forretningens computere med henblik på sikring af bevismateriale.

- De påstår, at vi driver en ulovlig parallel-import forretning med film, som de har ret til at sælge, og de siger, at de skal bruge vores computere til at sikre bevismateriale, siger en overrasket Hans Kristian Pedersen til NORD-

Laserdisken var lukket land for fotografer et par timer i går eftermiddags, mens fogedretten var på beslaglæggelse blev gennemført inde i kontoret og butikken.

FOTO: GRETE DAHL

JYSKE.

Han havde held til at overtale dommeren til i første omgang at nøjes med at kopiere alle filer i computerne, så forretningen ikke skal blive fuldkommen lammet efter razzian.

- Men det ryster mig, at retten faktisk udleverer alt materialet fra mine filer til videobranchens advokat, der jo er min forretningsmæssige konkurrent. Det finder jeg helt uantageligt og meget lidt betryggende, siger Hans Kristian

Pedersen.

Det, der særligt ryster ham, er den lethed med hvilken videogramdistributoremes advokat kan få adgang til hans forretningsmateriale.

- Det er jo i høj grad vigtigt, at en forretnings

administrative materiale kan holdes bare nogenlunde fortroligt, især da over for konkurrenter. Det er rettens sædovane at retten selv udfører beslaglæggelsen teknisk og fysisk - mens bagefter udleverer retten så det beslaglagte

materiale til den advokat, der har begæret beslaglæggelsen. Det finder jeg faktisk helt fantastisk, siger Hans Kristian Pedersen.

Han forsøgte at formå fogeden til at undlade at udlevere i hvert fald visse dele af computerfilernes indhold til hans modpart, men uden held.

Jeg appellerede til dommeren om at forstå det potentielt uheldige i, at retten afslører mine leverandørers identitet for min konkurrent og modpart - og jeg bad hende vente i hvert fald til det er afklaret, om der er grundlag for beskyldningerne mod mig. De oplysninger kan jo bruges på måder, der kan skade min forretning, også selv om jeg ikke bliver dømt i denne sag. Men det ønskede dommeren ikke at følge mig i, så alt blev overleveret, siger Hans Kristian Pedersen.

Hverken fogeden eller videobranchens advokat ønskede i dag at kommentere forløbet.

Laserdisken forhandler DVD film online og har fysiske forretninger i både København og Aalborg. Hans Kristian Pedersen har gang på gang gennem de sidste snart 20 år været under angreb fra forretnings- og videogramdistributører i Danmark.

Da Lars Segato & Co. var gået igen, lavede Morten hurtigt et program, der kunne skrive såkaldte findelister ud til os efter følgende kriterier:

1. Filmen er udgivet i et land uden for EU.
2. Et medlem af FDV har udgivet samme film i Danmark.
3. Filmen er på lager i Laserdisken.

Vi skelner i vores system mellem film, der stadig er i distribution, og film, der er udgået, så Morten fremstillede derfor to findelister til hver butik.

I København ringede Kenn til sin kollega, filmnørdene David Bjerre, og så gik de to i gang med at fjerne filmene fra hylderne og fylde dem i kasser, så de kunne åbne butikken igen dagen efter. I Aalborg meldte Mogens sig frivilligt til at pakke forbudte film i kasser, indtil alle var fjernet. Det tog hele natten. Kl. 7.46 næste morgen sendte han sin rapport til mig på e-mail, og først da gik han hjem i seng.

Dagen efter gav jeg kunderne besked, ikke mindst dem, der havde bestilt film, de ikke måtte få alligevel. Tre gange om ugen sender Laserdisken en nyhedsmail til abonnenterne, og jeg udsendte en specialmail om razziaen mod Laserdisken med et link til avisartiklen. Hver mail indledes med et billede af ugens film, og den dag valgte jeg et billede fra Michael Radfords filmatisering af George Orwells *1984*.

Er det ulovligt at sælge Region 1-titler i Danmark?

Det er der berettiget tvivl om, siger Østre Landsret. Det spørgsmål kan ikke besvares af andre end EF-Domstolen, som p.t. har spørgsmålet liggende til afgørelse i en sag rejst af Laserdisken. EF-Domstolen kommer med en afgørelse i 2006. Selvom gyldigheden af den danske lov er tvivlsom, har Laserdisken fra starten tilbudt de danske selskaber at respektere et eventuelt ønske om at undgå parallelimport, indtil der er en endelig afgørelse. Nogle selskaber har taget imod tilbuddet, og Laserdisken har afstået fra at parallelimportere film, de udgiver i Danmark.

Andre selskaber reagerede først tirsdag den 29. november - ikke med et pænt brev, som ville have været tilstrækkeligt - men med en dramatisk koordineret razzia i Laserdiskens to butikker. Det endte med, at vi fik lov at beholde både film og pc'ere. Vi lovede naturligvis at leve op til vores tilbud, og derfor har vi fjernet flere parallelimporterede film fra hylderne. Vi er blevet garanteret, at vi fortsat må sælge film, der ikke udbydes i Danmark, og vi samarbejder nu med retten om at afklare, hvilke film der kan komme tilbage på hylderne.

Vi vil naturligvis ikke bryde aftalen med retten, hvilket i værste fald kan føre til butikens lukning, så vi afstår øjeblikkeligt fra at sælge film, der er omfattet af selskabernes forbud. Det gælder også film, du allerede har bestilt, men endnu ikke har afhentet.

Film, der er i dansk distribution eller kommer i distribution af medlemmer af Foreningen af Danske Videogramdistributører, kan således IKKE købes i Laserdisken i øjeblikket.

Efterspil

Jeg var nødt til at orientere min amerikanske leverandør. Det viste sig heldigvis, at hans navn ikke fremgik af de kopierede data. Vi havde for nogen tid siden fået ny leverandør, men det havde ingen praktisk betydning i forhold til referencen til de enkelte film, så vi havde ikke fået det rettet endnu, og FDV's advokater havde fået navnet på den forrige leverandør. Det var en stor lettelse.

Jeg måtte fortælle leverandøren, at jeg ikke kunne købe helt så mange film i fremtiden, før spørgsmålet om import var afklaret. Situationen taget i betragtning tillod han, at jeg returnerede de forbudte film, hvis Retten i Aalborg frigav dem.

Først dagen efter fogedforretningen fik jeg lejlighed til at drøfte situationen med advokat Per Christensen, og han kunne fortælle en masse, jeg egentlig burde have fået at vide af Dorete Bager.

Først og fremmest mente han ikke, at FDV havde fået adgang til regnskaberne endnu. Det ville i hvert fald være højst usædvanligt, for Dorete Bagers kendelse kunne appelleres, og hvis jeg valgte at appellere, var det normal praksis at vente på landsrettens afgørelse. Da jeg ikke havde min advokat til at vejlede mig under fogedforretningen, var det Dorete Bagers opgave at vejlede mig. Det mærkede jeg nu ikke noget til. Hun fortalte ikke engang om muligheden for at appellere.

Jeg bad Per Christensen om at tale med Dorete Bager for at få sikkerhed for, at FDV ikke havde fået adgang til regnskaberne. Jeg bad ham også forsøge at tale hende til fornuft i spørgsmålet om beslaglæggelsen. Først den 2. december fik han fat på hende, og han tog begge spørgsmål op. Han skrev til mig umiddelbart efter samtalen, at hun godt kunne se problemet i forbuddet mod at returnere filmene. Han forventede en afklaring i kendelsen, men da den forelå, var beslaglæggelsen kun omtalt indirekte. Nederst er gengivet kendelsens omtale af beslaglæggelsen.

Jeg rejste endvidere spørgsmålet om de beslaglagte film, herunder om du kan sælge dem til Movie World, din forhandler i USA og/eller kunder i Grønland. Hun kunne godt se problemet i, at forbuddet alene retter sig mod, at du ikke må sælge filmene i Danmark. Jeg tror, at hun vil overveje en mere klar tilkendegivelse af beslaglæggelsens rækkevidde, når hun skriver kendelsen. Den kommer i øvrigt først i starten af næste uge.

Advokat Per Christensen til Laserdisken, 2. december 2005

Parterne aftalte, at filmværker, der fremgår af lagerlisterne både i København og Aalborg som værende omfattet af dels af rekvirentens rettigheder, dels af ophavsretslovens § 19, stk. 1, fjernes fra rekvisiti hylder, således at de ikke forhandles, men dog opbevares hos rekvisitus.

Fra Dorete Bagers kendelse, 7. december 2005

Formalitetfejlen

Da jeg modtog kendelsen med posten den 8. december 2005, smuttede jeg straks forbi advokatfirmaet med en kopi og aftalte et møde med Per Christensen. Jeg bad ham reservere en halv time, hvor jeg ville belæres om bevissikringer, og jeg bad om at få kopier af al relevant juridisk materiale, så jeg selv kunne sætte mig ind i reglerne. Derudover skulle vi drøfte appel af de to fogedforretninger.

Da vi sammen læste kendelsen igennem, undrede vi os over, at Dorete Bager som rekvisitus havde skrevet Laserdisken ApS. Vi tjekkede rekvisitionen, og i den stod Laserdisken ApS anført som rekvisitus. Det undrede os, og vi talte kort om det, men på det tidspunkt holdt vi os til den planlagte dagsorden.

Justifikationsstævningen blev indgivet til Retten i Aalborg den 13. december af FDV's advokat Torben Steffensen. Laserdisken ApS var angivet som sagsøgt. Da jeg i januar 2006 som sædvanlig lavede regnskaber for både anpartsselskabet, der var ved at blive afviklet, og min personlige virksomhed, bad jeg revisor Jakob Christensen om at forklare mig baggrunden for de to regnskaber.

- Det er to forskellige juridiske enheder, svarede han og gav mig en lærebog i selskabsret. Han turde ikke spå om, hvad det betød for retssagen, så jeg pumpede Per Christensen, der anbefalede, at jeg holdt fast ved planen om at forklare Vestre Landsret, at tvisten skyldtes FDV's nye holdning til ophavsretslovens fortolkning. Han tilføjede, at det ville være korrekt af mig at gøre opmærksom på fejlen, så det gjorde jeg i svarskriftet til byretten og i partsforklaringen til Vestre Landsret.

Det præciseres, at Laserdisken ApS overdrog alle aktiviteter tilbage til Laserdisken, v/Hans Kristian Pedersen med virkning fra 1/7-2004. Laserdisken ApS er i dag et tomt selskab, så et fogedforbud rettet mod anpartsselskabet giver ingen mening.

Da sagen begæres afvist under alle omstændigheder, er der ikke herved taget stilling til eventuelle konsekvenser af den formelle fejl.

Laserdiskens svarskrift til Retten i Aalborg, 23. januar 2006

1. Laserdiskens ejerforhold

Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen er en personligt ejet virksomhed (CVR-nr. 10 19 42 45). Virksomheden blev etableret i juni 1984. Hovedbeskæftigelsen er salg af film og udstyr til at fremvise film på det til enhver tid bedst egnede videosystem.

Laserdisken ApS (CVR-nr. 21 73 05 99) beskæftigede sig med salg af film i perioden juli 1999 til juni 2004. Siden juni 2004 har selskabet været tomt.

Ransagningen blev foretaget hos Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen og *ikke* selskabet Laserdisken ApS, der i november 2005 ikke havde aktiver eller salgsmæssige aktiviteter.

Min skriftlige partsforklaring til Vestre Landsret, 13. juli 2006